

Den skønnede generelle stigning fra 1991 til 1993 er således i det væsentligste udtryk for dels den samlede effekt af udviklingen i huslejer, indkomster og lovens satser, og dels lovændringer, der er gennemført før 1991, men som påvirker niveauet i henholdsvis 1991 og 1993. Det drejer sig bl.a. om den gradvise gennemførelse af samspilsløsningen for pensionister, og den gradvise forhøjelse af fradraget for børn.

For boligydelse kan den samlede generelle stigning på 12 pct. p.a. opdeles i en stigning i antallet af modtagere på 5 pct. og en stigning i det gennemsnitligt udbetalte beløb på knap 7 pct. For boligsikring kan den samlede generelle stigning på 12 pct. i 1992 og 10 pct. i 1993 opdeles i en stigning i antallet af modtagere på 7 pct. fra 1991 til 1992 og 3 pct. fra 1992 til 1993, samt en stigning i det gennemsnitligt udbetalte beløb på knap 5 pct. fra 1991 til 1992 og knap 7 pct. fra 1992 til 1993.

Det bemærkes, at det af metodemæssige grunde ikke skønnes muligt at opnå en tilstrækkelig nøjagtighed i skønnet over den samlede stigning fra 1991 til 1993 ved at budgettere stigningen i de enkelte komponenter for sig, bl.a. fordi de enkelte komponenter er indbyrdes afhængige. Eksempelvis påvirker udviklingen i huslejen både antallet af modtagere og det gennemsnitligt udbetalte beløb.

Af analysen om udgiftsvæksten i perioden 1985 til 1990 fremgår imidlertid, at huslejudviklingen i den eksisterende bestand ekskl. forbedringsarbejder, har været med til i betydelig grad at trække boligstøtteudgifterne i vejret ikke alene i løbende priser, men også i faste priser. Forbedringsarbejder, herunder i forbindelse med offentligt støttet byfornyelse, kan ligeledes forklare en ikke ubetydelig del af stigningen i boligstøtteudgifterne.

Spørgsmål 5:

Ministeren bedes oplyse, hvor meget udgifterne til boligydelse og boligsikring skønnes at stige i 1993 i lyset af den nye ejendomsvurdering. Det bedes oplyst, hvor stor en del af stigningen der er indregnet i FFL 93? Skønnet over de øgede udgifter bedes udarbejdet under forudsætning af uændrede grundskyldspromiller i kommunerne. Endelig bedes ministeren oplyse, hvor mange kommuner der har mulighed for at sætte grundskyldspromillen ned.

Svar:

På nuværende tidspunkt skønnes det, at stigende grundskatter som følge af 19. alm. vurdering under forudsætning af uændrede grundskyldspromiller vil medføre et udgiftsløft i 1993 på omkring 55 mill. kr. i de samlede udgifter til boligydelse og omkring 25 mill. kr. i de samlede udgifter til boligsikring. Skønnet er udarbejdet under forudsætning af uændrede grundskyldspromiller i kommunerne. Statens andel heraf udgør godt 40 mill. kr. for boligydelse og omkring 10 mill. kr. for boligsikring.

Ved budgetteringen af den generelle stigning fra 1992 til 1993 af udgifterne til boligydelse og boligsikring er konsekvenserne af 19. alm. vurdering ikke medtaget, da resultaterne af vurderingen ikke forelå ved udarbejdelsen af FFL 1993.

Vedr. sidste del af spørgsmålet kan jeg henvise til, at Indenrigsministeren har oplyst følgende:

»Primærkommunerne har siden 1987 skullet fastsætte grundskyldpromillen til mellem 6 og 24. For 1992 er den gennemsnitlige primærkommunale grundskyldpromille opgjort til 11,39. For 1992 har 90 kommuner fastsat den minimale grundskyldpromille på 6, og de øvrige 185 kommuner har således en grundskyldpromille på over 6. Af disse 185 kommuner har 146 kommuner en grundskyldpromille på 9 og derover, og 75 kommuner har en grundskyldpromille på 12 og derover. 7 kommuner opkræver den maksimale grundskyldpromille på 24. I forhold til den fastsatte grundskyldpromille for 1992 har 185 kommuner således mulighed for at nedsætte grundskyldpromillen.«